

Arrest

nr. 76 882 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 april 2010, in functie van haar Nederlandse echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 2 september 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 oktober 2010 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster 13 oktober 2010 ter kennis gebracht. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nummer 54 373 van 14 januari 2011 verwierp de Raad zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring. Verzoekster stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoekster diende via een op 6 februari 2011 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 7 februari 2011 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

1.6. Bij beschikking nummer 6630 van 4 maart 2011 verklaarde de Raad van State het tegen het arrest nummer 54 373 van de Raad ingestelde beroep niet toelaatbaar.

1.7. Op 5 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de op 7 februari 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Bij aangetekend schrijven van 30 april 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

1.9. Op 17 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de op 30 april 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 juli 2011 de beslissing waarbij de bij schrijven van 6 februari 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekster op 19 juli 2011 ter kennis gebracht.

1.11. Verzoekster diende via een op 16 augustus 2011 gedateerd schrijven een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 november 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die haar op 18 november 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2011 werd ingediend door :

[A., L.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene meent in een prangende humanitaire situatie te verkeren gezien haar mislukte relatie en de gevolgen hiervan. Echter, het louter mislukken van een relatie zonder bijkomende prangende humanitaire elementen kan niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Noch uit de stukken die betrokkene voorlegt, noch uit het dossier blijkt dat betrokkene het slachtoffer zou zijn geweest van huiselijk geweld.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene haar leven en vrijheid zouden bedreigd worden in het land van herkomst, betrokkene Nederlands en Frans zou spreken, werkwillemig is en gewerkt heeft, een vrienden-en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, een ziekteverzekering heeft, een blanco strafregister zou hebben) behoren tot de gegrondheid. Deze elementen worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster tevens op 18 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"art 7, 1, 2° Regelmatig verblijf verstreken."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt bij wijze van exceptie op dat verzoekster geen belang heeft bij het door haar ingestelde beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat het op 18 november 2011 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel betreft, nu op 12 oktober 2010 reeds werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen

naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoekster op 13 oktober 2010 en op 19 juli 2011 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet of niet langer het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster op 18 november 2011 ter kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekster stelt "*volgende middelen te kunnen aanvoeren*" tegen de motivering van de eerste bestreden beslissing:

"2.2.i. M.b.t. de feiten

Zoals supra reeds vermeld, is verzoekster moeten vluchten voor haar eigen familie.

Zij dreigde opnieuw uitgehuwelijkt te worden.

Verzoekster is dus in de absolute onmogelijkheid van terug te keren naar Marokko. Zij verblijft immers ook reeds meer dan 10 jaar in Europa en reeds anderhalf jaar in België.

Verzoekster heeft onmiddellijk alles in het werk gesteld om werk te vinden. Zij had vast werk in de Carrefour te Maaseik.

Zij heeft hier een heel sociaal netwerk opgebouwd, terwijl ze in Marokko geen contacten heeft met familieleden.

Verzoekster kampte daarenboven ook gedurende enige tijd met fysiek geweld, dat uitging van haar ex-partner.

Onder invloed van alle stress is zij momenteel in behandeling in het ziekenhuis Maas en Kempen.

Er zijn dan ook wel degelijk buitengewone omstandigheden die het verblijf van verzoekster kunnen rechtvaardigen.

Bovendien kan er toepassing gemaakt worden van art. 8 EVRM. Verzoekster kan in het land van herkomst geen familiaal leven meer opbouwen gezien alle banden aldaar doorgesneden zijn.

Zij voelt zich verraden door haar eigen familie. Zij is verstoten door haar eigen familie.

2.2.ii M.b.t. de middel: schending van de materiële motiveringsplicht

Doordat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing.

Terwijl de bovenstaande geschonden bepaling vereist dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De bestreden beslissing weigert de in overwegingname van aan vraag om machtiging tot verblijf van verzoekster.

De eis van de materiële motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Zoals hierna nader zal worden toegelicht, is de bestreden beslissing gesteund op een onredelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken van verzoekster en verklaringen van verzoekster.

Nochtans dient de aanvraag toch in overweging genomen [te] worden.

Verzoekster zou er graag op willen wijzen dat de weigering op niet afdoende wijze gemotiveerd wordt.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

De diensten hebben duidelijk een beoordelingsfout gemaakt en hun beslissing gesteund [...] op verkeerde motieven.

De elementen die verzoekster aanbracht, waren en zijn nochtans zeer aannemelijk.

Er is in casu wel degelijk sprake van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken, nu zij bovenstaande elementen gewoon negeert.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft de feitelijke gegevens, door verzoekster aangehaald, niet correct beoordeeld gezien haar beslissing gesteund is op motieven waarvan niet is aangetoond dat ze in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster beperkt zich [...] tot het uiten van allerlei vage en theoretische beschouwingen, waarbij voorhoudt dat ‘de bestreden beslissing gesteund is op een onredelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken’, alsmede dat ‘de weigering op niet afdoende wijze en bijgevolg niet deugdelijk gemotiveerd wordt’ en dat ‘de diensten een beoordeling[s]fout hebben gemaakt en hun beslissing gesteund heeft op verkeerde motieven’.

Verzoekster laat evenwel na in haar onderdeel in rechte uiteen te zetten met welke elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, of nopens welk element waarop verzoekster zich beroepen heeft, de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

De vage beschouwingen van verzoekster, zonder dat in concreto wordt aangeduid waar de beslissing onredelijk zou zijn of onvoldoende gemotiveerd, maken naar inzichten van verwerende partij dan ook geen ontvankelijk middel uit.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekende partij slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994. z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992. Arr. R.v.St. 1992. z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet – naar behoren – worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De uiteenzetting van verzoekster kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden

beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Uiterst ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat de beschouwingen die verzoekster uit 'm.b.t. de feiten' geen verduidelijking kunnen vormen van het pas naderhand ontwikkelde middel en de (theoretische) uiteenzetting in rechte. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekster vermeldt in dit onderdeel 'm.b.t. de feiten' overigens ook niet dat de gemachtigde met een specifiek element geen rekening heeft gehouden, zodat de uiteenzetting 'm.b.t. de feiten' geen betrekking heeft (minstens blijkt dit niet duidelijk) op de door verzoekster voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de beschouwingen die verzoekster uit onder het deel 'm.b.t. de feiten', nieuwe elementen en gegevens bevatten die niet voorkomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf (schrijven dd. 16.08.2011), minstens niet in het onderdeel betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zo o.m. de beschouwing dat verzoekster momenteel in het ziekenhuis in behandeling is, dat zij de schending van art. 8 EVRM inroept omdat zij in haar herkomstland geen familiaal leven kan opbouwen (terwijl zij in de aanvraag art. 8 EVRM enkel koppelde aan 'een bepaald sociaal en economisch welzijn' dat zij in België zou hebben opgebouwd, ... Verzoekster erkent trouwens dat zij in België geen familiaal of gezinsleven heeft, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending van art. 8 EVRM (dat het familieleven beschermt) kan inhouden.

Verzoekster haar beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht genomen werd en afdoende gemotiveerd is."

3.3.1. In de mate dat verzoekster aangeeft van oordeel te zijn dat in de eerste bestreden beslissing "de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende [zijn] vermeld", voert zij de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.3.2. Verzoekster betoogt tevens dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster stelt dat verweerder een aantal gegevens volledig heeft genegeerd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing en dat er als gevolg daarvan sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar stelling dat zij diende te vluchten voor haar eigen familie omdat zij dreigde opnieuw te worden uitgehuwelijkt, dat zij geen contact meer heeft met familieleden in Marokko, dat zij reeds meer dan tien jaar in Europa – waarvan anderhalf jaar in België – verblijft, dat zij vast werk had, dat zij fysiek mishandeld werd door haar ex-partner, dat zij momenteel in behandeling is in een ziekenhuis en dat zij in haar land van herkomst geen familiaal leven meer kan uitbouwen omdat de banden met haar familie zijn doorgesneden, stelt de Raad vast dat verzoekster deze gegevens pas voor het eerst in het kader van huidig beroep aanvoert als buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België dienen te rechtvaardigen. Verweerder kon dan ook geen rekening houden met deze gegevens die verzoekster zelf niet nuttig genoeg achtte om op te nemen in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Het kwam toe aan verzoekster, die gebruik wenste te maken van de procedure voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, om in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf op

duidelijke wijze aan te geven welke buitengewone omstandigheden haar verhinderden om een aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en hiertoe de nodige stavingstukken aan te brengen. Het feit dat verweerder bij zijn besluitvorming geen gegevens betrok die verzoekster zelf niet dienstig achtte om mee te delen laat niet toe te besluiten dat verweerder een beoordelingsfout maakte.

Waar verzoekster daarnaast verwijst naar het gegeven dat zij heeft getracht werk te vinden, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat dit een element betreft dat betrekking heeft op de gegrondheid van haar aanvraag en bijgevolg niet betrokken wordt bij de beoordeling van de vraag of het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Een dergelijke stellingname is niet kennelijk onredelijk. Het gegeven dat een vreemdeling werkwilbig is laat immers geenszins toe te concluderen dat deze vreemdeling niet via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland een verblijfsmachtiging kan aanvragen. De Raad stelt verder vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden in casu niet van toepassing is, nu verzoekster niet aantoont dat zij nog familieleden heeft die in België verblijven en aangezien gewone sociale relaties niet onder de bescherming van deze verdragsbepaling vallen. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met enig door haar in de aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen element ter staving van de ontvankelijkheid van deze aanvraag. Zij toont met haar uiteenzetting verder ook niet aan dat de door haar in de aanvraag aangebrachte gegevens of stukken op een kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door het bestuur van de door haar aangebrachte gegevens, doch toont hiermee geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK